

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/69/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118010295
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2118010295.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovnej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci obžalovanej Q. W., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 4.2.2020, sp. zn. 9T/10/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.11.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej Q. W., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 4.2.2020, č. k. 9T/10/2018-153 uznal obžalovanú Q. W. za vinnú, že

hoci jej bola rozhodnutím Okresného úradu Banská Bystrica, odbor všeobecnej vnútornej správy uložená pokuta vo výške 25 Eur, rozhodnutím č. OU-BB-OVVS2-2017/012510 a OU-BB-OVVS2-2017/012509 zo dňa 19.04.2017 právoplatným dňa 30.05.2017 za priestupky proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov,

dňa 18. 08. 2017 v čase okolo 16.40 hod. v Hlohovci na ul. Za Váhom č. 1, v predajni OD Tesco Hlohovec z regálu na predajnej ploche odcudzila tri zubné kefky zn. Pro-f nh total v hodnote 13,59 Eur za kus a jednu zubnú kefku zn. pro-f el zk en v hodnote 18,59 Eur, tým spôsobom, že tovar si ukryla do čierneho koženého ruksaku, ktorý mala pri sebe a následne bez jeho zaplattenia prešla cez pokladne, pričom pri samoobslužnej pokladni zaplatila len jednu horalku a balenie perníkov, zubné kefky ukryté v ruksaku nevyložila ani nezaplatila a následne bola za pokladničnou zónou zastavená a kontrolovaná pracovníkom SBS, čím spôsobila spoločnosti TESCO STORES SR, a. s., so sídlom: Kamenné nám. 1/ A, 815 61 Bratislava, IČO: 31 321 828, škodu v celkovej výške 59,36 Eur a skutku sa dopustila napriek tomu, že trestným rozkazom Obvodného súdu pre Prahu 9 zo dňa 11.10.2016, sp. zn. 104T/45/2016, právoplatným dňa 11.10.2016 bola odsúdená pre prečin krádeže podľa § 205 odst. 1 písm. a) Trestného zákonníku Českej republiky a bol jej uložený trest odňatia slobody vo výške 3 mesiace, ktorého výkon jej bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní dvanásť mesiacov,

teda prisvojila si cudziu vec tým, že sa jej zmocnila, hoci bola za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutá a hoci bola za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdená,

čím spáchala prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona účinného do 31.07.2019.
Za to bola odsúdená podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonne lehote odvolanie obžalovaná a to proti výroku o treste, písomným podaním zo dňa 11.2.2020. Podané odvolanie neskôr odôvodnila v písomnom podaní zo dňa 19.6.2020. Prokurátor sa práva na podanie odvolania vzdal.

3. Obžalovaná v odôvodnení podaného odvolania uviedla (skrátene):

4. Rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste považujem za nezákonný, nakoľko súd pri rozhodovaní o treste nepostupoval správne. K osobným pomerom súd v rozsudku stroho konštatuje, že v súčasnej dobe pracujem, žijem s matkou a jej priateľom v spoločnej domácnosti a starám sa o maloletú dcéru. Ide o skutočnosti mnou uvedené na pojednávaní. Na hlavnom pojednávaní som taktiež uviedla, že otec mojej maloletej dcéry B. (nar. XX.XX.XXXX) T. J. je vo výkone trestu odňatia slobody, a teda na výchovu a starostlivosť o 2-ročnú dcéru som sama, bez partnera.

5. Európsky súd pre ľudské práva, Ústavný súd SR ako aj Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach pri uplatňovaní požiadavky primeranosti trestu uplatňuje princíp proporcionality, vyjadrujúci požiadavku zachovania spravodlivej rovnováhy medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a garanciami základných práv jednotlivcov, pričom nevyhnutnosť rešpektovania tohto princípu zdôrazňuje aj pri zásahoch do práv majúcich podobu trestných sankcií. Z nutnosti dodržiavať princíp proporcionality a subsidiarity prísnejšej trestnej sankcie (princíp ultima ratio) pri ukladaní trestov možno vyvodiť, že jedným z účelov trestu primeraného povahy a závažnosti spáchaného trestného činu je spravodlivé potrestanie vinníka. Podľa článku 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa musí byť najlepší záujem dieťaťa prvoradým hľadiskom pri akejkolvek činnosti týkajúcej sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi. Výbor pre práva dieťaťa v nadväznosti na článok 9 Dohovoru o právach dieťaťa vydal odporúčanie o právach detí uväznených osôb. „Výbor zdôrazňuje, že pri ukladaní trestu rodičom a hlavným opatrovateľom by malo všade, kde je to možné, byť zväžené uloženie trestu nezahŕňujúceho odňatia slobody namiesto trestu, ktorý odňatie slobody zahŕňa, vrátane predsúdnej a súdnej fázy konania. Alternatívy k odňatiu slobody by mali byť dostupné a používané od prípadu k prípadu s plným zvážením možných dopadov rôznych trestov na najlepšie záujmy dotknutých detí.“ Obdobne judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva zdôrazňuje, že súdy sa musia najlepším záujmom dieťaťa zaoberať a posúdiť ho v danej konkrétnej situácii, pokiaľ rozhodujú vo veci s dopadom na dieťa.

6. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že súd dostatočne zohľadnil osobné pomery páchatel'a a všetky okolnosti celého prípadu. Súd sa nezaoberal všetkými okolnosťami svedčiacimi v prospech obžalovanej. V kontexte okolností prejednávanej veci súd nespĺnil svoju povinnosť riadne vyložiť a logicky s potrebnou presvedčivosťou aplikovať právo, ako to vyžaduje čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“) a čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach (ďalej len „Dohovor“). Nedostatočne odôvodnené rozhodnutie o udelení prísnejšieho druhu trestu je porušením práva na spravodlivý proces a zákonnej povinnosti ukladať primerané trestné sankcie.

7. Trest bude postihovať nielen moju osobu, ale moju dcéru, ktorej výživu a starostlivosť osobne zabezpečujem. Odňatie slobody bude mať na moju dcéru silne negatívny dopad, čo je presne skutočnosť, ktorú na základe uvedených ustanovení a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva musí súd vždy zohľadniť. Mal by pritom mať na pamäti aj odporúčania Výboru pre práva dieťaťa o právach detí uväznených osôb a jeho výzvu k starostlivému zváženiu alternatív k odňatiu slobody ich rodičov. Zohľadnenie najlepšieho záujmu dieťaťa musí v úvahách súdu predstavovať popredné hľadisko. Súd k nemu preto musí prihladiť a odôvodniť, prečo v prejednávanej veci (ne)preváži nad záujmom spoločnosti na potrestaní páchatel'a. Okolnosti prípadu tiež nasvedčujú, že nebola prekročená bežná typová závažnosť trestného činu, ktorý sa mi kladie za vinu. Moja osobnosť výrazne narušená nie, a to ani trestnou minulosťou. Je preto možno dôvodne očakávať, že účel trestu a moja prevýchova bude lepšie zabezpečená miernejšími výchovnými sankciami a výkonom alternatívneho trestu, napr. trestu domáceho väzenia. Uložený trest nespĺňa výchovnú funkciu, ale len jeho represívnu funkciu. Z hľadiska možnosti nápravy páchatel'a je neprimerane prísny.

8. Odvolaciemu súdu navrhujem, aby napadnutý rozsudok Okresného súdu v Trnave sp.zn.: 9T/10/2018 zo dňa 04.02.2020 vo výroku o treste zrušil a aby mi bol uložený niektorý z alternatívnych trestov nespojených s odňatím slobody.

9. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrvala obžalovaná na svojom odvolaní. Obhajca obžalovanej navrhol, aby jej súd uložil alternatívny trest, napr. trest domáceho väzenia alebo trest povinnej práce. Prokurátor navrhol odvolanie ako nedôvodné zamietnuť.

10. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

11. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku, v rozsahu obmedzenom obžalovanou a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podala obžalovaná ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

12. Prvostupňový súd sa vo svojom rozsudku, k druhu uloženého trestu vyjadril nasledovne: Obžalovaná v konaní uvádzala, že predmetného trestného činu sa dopustila v čase, keď bola tehotná, pričom nemala žiaden príjem, a odcudzený tovar chcela predať. V súčasnosti pracuje cez pracovnú agentúru, žije s matkou a jej priateľom v spoločnej domácnosti, stará sa o maloletú dcéru, a preto žiada uloženie alternatívneho trestu - trestu domáceho väzenia. Z odpisu registra trestov obžalovanej súd zistil, že doposiaľ bola trikrát odsúdená. Trestným rozkazom Obvodného súdu pre Prahu 9 zo dňa 11.10.2016, sp. zn. 104T/45/2016 bola odsúdená pre trestný čin krádeže podľa § 205 ods. 1 písm. a) Trestného zákonníka Českej republiky, keď odcudžila tovar v hodnote 7.923 Kč /293,75 Eur/, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov. Predmetný trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 11.10.2016. Z lustrácie v centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov súd zistil, že obžalovaná sa dňa 06.02.2017 a 07.02.2017 dopustila priestupkov proti majetku, keď odcudžila tovar z predajne. Súd v rámci vyššie uvedených skutočností musel pri určení druhu trestu zohľadniť, že obžalovaná bola rozhodnutím Obvodného súdu pre Prahu 9 zo dňa 11.10.2016, sp. zn. 104T/45/2016 odsúdená pre prečin krádeže, ktorý je s poukazom na výšku spôsobenej škody možné na území Slovenskej republiky kvalifikovať dňa 09.10.2016 (čas spáchania skutku) ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.07.2019. Napriek uvedenému a plynutiu skúšobnej doby sa dňa 06.02.2017 a 07.02.2017 dopustila priestupkov proti majetku a dňa 18.08.2017 stíhaného trestného činu. Z uvedeného vyplýva, že plynutie skúšobnej doby a hrozba premeny podmiennečne odloženého trestu odňatia slobody na trest nepodmienený nemala na obžalovanú želaný prevýchovný účinok. Keďže alternatívny trest predstavuje miernejšiu formu potrestania, ako trest odňatia slobody, možno s poukazom na spôsob života obžalovanej konštatovať, že alternatívny trest by nespĺnil účel trestu. Obžalovanej už bol uložený za obdobný skutok prísnejší trest, a to trest odňatia slobody, hoci s podmieneným odkladom jeho výkonu, ktorý na ňu nemal prevýchovný účinok. Možno teda konštatovať, že alternatívny trest by u obžalovanej rovnako nenaplnil svoj účel, a preto bolo nevyhnutné uložiť jej opätovne trest odňatia slobody. Obžalovanou prezentované skutočnosti, a to starostlivosť o dcéru, spáchanie trestného činu počas tehotenstva, jej zlé majetkové pomery v tomto období nepredstavujú takú skutočnosť, ktorá by dávala súdu možnosť konštatovať, že účel trestu naplní aj alternatívny trest. Vzhľadom na osobu obžalovanej, najmä s prihliadnutím na jej doterajší život a prostredie, v ktorom obžalovaná žije, okolnosti prípadu a spáchanie trestného činu v skúšobnej dobe podmiennečne odkladu výkonu trestu odňatia slobody dospel súd k záveru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovanej je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný.

13. Odvolací súd súhlasí s názorom prvostupňového súdu o potrebe uložiť obžalovanej trest odňatia slobody, bez podmieneného odkladu jeho výkonu. Úvahy, ktoré sú citované v predchádzajúcom odseku, sú v celom rozsahu správne. Prvostupňový súd v nich zároveň odpovedá na návrhy obhajoby, ktoré predniesla v prvostupňovom konaní a ktoré zopakovala aj vo svojom odvolaní, o možnosti ukladania iného trestu ako trestu odňatia slobody. Uloženie trestu odňatia slobody, bez podmieneného odkladu jeho výkonu je v prvom rade vyjadrením zásady stupňovania trestnoprávnej represie v prípadoch opätovného páchania trestnej činnosti.

14. Zo skutočností uvedených v predchádzajúcom odseku a v odpise registra trestov vyplýva, že spáchaniu aktuálne stíhaného trestného činu predchádzali opakované odsúdenia za trestnú činnosť spáchanú v Českej republike (trestný čin krádeže spáchaný dňa 9.10.2016 riešený v konaní Obvodného soudu Praha 9, sp. zn. 104T/45/2016, trestný čin krádeže spáchaný dňa 4.11.2016 riešený v konaní Obvodného soudu Praha 2, sp. zn. 5T/262/2016), ako aj potrestanie za spáchanie priestupku proti majetku (za odcudzenie tovaru z predajne dňa 6.2.2017 a 7.2.2017). Konanie obžalovanej, ktoré je predmetom aktuálne vedeného trestného konania, je zo strany obžalovanej teda pokračovaním v páchaní rovnakého druhu trestnej činnosti, za ktorú už bola opakovane postihnutá. V jej prípade by uloženie miernejšieho trestu, ktorý by nebol spojený s výkonom trestu odňatia slobody, nemalo celkom zrejme žiaden výchovný účinok a nie je logický predpoklad, že takýto trest by naplnil niektorý z účelov trestu sledovaných v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona. Konanie obžalovanej je vyjadrením jej ľahostajného postoja k povinnosti dodržiavať zákony a je o to nebezpečnejšie, že neberie pri tom ohľad ani na záujem maloletého dieťaťa, ktoré vychováva. Z jej skutočného konania a nie z vyjadrení reprodukovovaných v trestnom konaní, vypláva, že pri páchaní trestnej činnosti je ochotná riskovať aj potrestanie odňatím slobody a v skutočnosti jej na záujmoch maloletého dieťaťa toľko nezáleží. Tento záujem maloletej dcéry akcentuje predovšetkým v súvislosti hrozbou uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody. Potreba uloženia účinného trestu pre obžalovanú má v tomto prípade prednosť pred tým, aby mohla obžalovaná pokračovať v osobnej starostlivosti o maloletú dcéru. Legitimita uprednostnenia tohto verejného záujmu vyplýva aj z ďalšej okolnosti, vyplývajúcej z odpisu registra trestov obžalovanej.

15. Obžalovaná bola rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 25.6.2019 sp. zn. 6T/21/2019 uznaná za vinnou zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, za čo bola odsúdená na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu dvoch rokov. Trestného činu sa dopustila konaním, keď od júla 2014 až do júna 2019 si riadne neplnila vyživovaciu povinnosť na svoju dcéru E. C., nar. v roku 2010, čím jej vznikol dlh na výživnom vo výške najmenej 2.247,31 Eur.

16. Prístup obžalovanej k plneniu si zákonnej vyživovacej povinnosti voči jej inému maloletému dieťaťu, mal za následok odsúdenie za spáchanie trestného činu. Možno tak rozumne pochybovať, či deklarovaný záujem obžalovanej na osobnej výchove maloletej dcéry, na ktorý odkazuje vo svojom odvolaní, je aj v najlepšom záujme tejto jej maloletej dcéry.

17. Všetky argumenty obhajoby, ktoré sa odvíjajú od práv maloletého dieťaťa, by mohli byť akceptovateľné v prípade, že by v prípade obžalovanej bolo možné uvažovať nad možnosťou uloženia viacerých druhov trestu, vrátane trestu, ktorý nie je spojený s odňatím slobody. Vzhľadom na skutočnosti citované odsekoch 13. až 16. však takáto možnosť reálne neprichádza do úvahy.

18. Úvahy prvostupňového súdu, ktoré sa vzťahujú k rozhodnutiu o výške trestu odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, považuje odvolací súd za správne a odôvodnenie týchto rozhodnutí za obsahovo vyčerpávajúce. Preto ich nepovažuje za potrebné opakovať a na tomto mieste naň iba odkazuje.

19. Odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovanej v celom rozsahu ako nedôvodné a preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.